

[Jes Lunde]

ning for sundhedsvæsenet bør være at gøre sig selv overflødig. SF frygter, at finansministerens forslag bliver til et sugerør i de offentlige kasser, og det må vi vende os imod.

Eksemplet viser, at debatten om den offentlige service er mere kompleks end som så. Der er behov for fordomsfrihed, men der er først og fremmest behov for at anlægge et helhedssyn med mennesket i centrum. Det kan nogle gange indebære nogle mere markeds-mæssige løsninger, men andre gange er det vigtigt, at regeringen erkender, at man må gå helt andre veje for at finde løsningerne.

Kim Behnke (FP):

Efter at have hørt ordførerne for henholdsvis Venstre og SF vil jeg tillade mig at udnævne mit indlæg til at repræsentere oppositionen. Alle andre har tilsyneladende meget travlt med at understrege alle de steder, hvor de er enige, og glæde sig over det.

Jeg vil starte med at sige, at jeg synes, at det er en flot overskrift, man har valgt, ikke sådan rent opsætningsmæssigt, men vi har jo tidligere fået disse moderniseringsredegørelser, som blot gjaldt for et enkelt år frem. Denne gang har finansministeren i sandhed taget munden fuld: Nu skal det gælde helt frem til år 2000.

Derfor var det med overordentlig stor spænding, at jeg satte mig til at læse redegørelsen 4-5 dage efter, at pressen havde fået den og haft anledning til at kommentere den. Men jeg synes nok, at i betragtning af de store overskrifter er det et meget magert resultat, man er kommet frem til. Ser man bagest i bogen, i selve handlingsdelen, side 4, vil man kunne konstatere, at finansministeren under overskrifterne »Større regelfrihed« og »Måling af regelmassen« konkluderer, at det, der skal ske, altså det, der nu skal være handlingen, er:

»Regeringen vil løbende måle den samlede regelmasse og udviklingen heri fordelt på ministerområder.«

Jamen det gør man vel allerede i forvejen. Jeg ser ikke megen handling og aktivitet i den halvanden sætning. Jeg synes, det er alt, alt for upræcist og alt for tyndt, og da i allerhøjeste grad, hvis det er noget, der skal være gældende for den offentlige sektors udvikling helt frem til år 2000.

Jeg mener også, der er nogle punkter, hvor man fra finansministerens side fuldstændig

undlader at gå ind og debattere. Det drejer sig om spørgsmålet om den offentlig sektors egentlige størrelse og spørgsmålet om antallet af offentligt ansatte. Jeg noterede mig da, at man fra Socialdemokratiets side glædede sig over, at regeringen var holdt op med at markere det synspunkt, at den offentlige sektor hvert år skulle reduceres med 10.000 ansatte. Vi glæder os ikke over, at man er holdt op med at markere det synspunkt.

Rent faktisk må vi i dag – her i 1991 – konkludere, at den politik, man fra Venstres og De Konservatives side som primus motor i regeringerne siden 1982 har lagt for dagen, er slået fejl. Man har haft en politik, der gik ud på, at hvis man bare sørgede for, at den offentlige sektor ikke voksede mere, håbede man på, at en ekspansion i den private sektor ville overhale den offentlige sektor og på den måde gøre den offentlige sektor procentvis mindre, end den var i 1982. Det er ikke sket; den offentlige sektor er vokset. Ikke kun inden for staten, men i sandhed også inden for kommunerne og amterne er sektoren vokset kraftigt siden 1982, hvad angår både udgifter og antal af personer, der er ansat dér.

Og hvad så med den private sektor, den, der skulle have ekspanderet Danmark ud af problemerne? Ja, det er jo desværre heller ikke blevet til noget. Tværtimod må man ud fra de årlige opgørelser fra de forskellige arbejdsgiverforeninger osv. konkludere, at antallet af beskæftigede er faldende, antallet af virksomheder, der går konkurs, er stigende, osv., alt i alt noget, der tyder på, at der bestemt ikke er tale om ekspansion, men tværtimod det modsatte.

Det afspejler sig selvfølgelig også i de årlige finanslove. Man må konstatere, at indtægterne falder og udgifterne stiger. Indtægterne falder, fordi der omsættes færre penge i samfundet. Punktafgifter, moms, indkomstskatter, disse indtægter falder, fordi der er mindre omsætning. Det er bestemt ikke tegn på sundhed i den private sektor. Og omvendt kræver de mange ekstra arbejdsløse, at der bliver udbetalt flere dagpenge eller højere bistandshjælp. Lige i øjeblikket kan finansministeren med rædsel konstatere, at også finansloven for 1991 skrider med en 5 milliarder kroners penge, og det undskylder man så med, at man har større arbejdsløshed, som har kostet et par milliarder kroner, og at man ikke har kunnet indhente nogle besparelser på sundhedsområdet.